

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 798/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. M., R., zastúpenej advokátkou Mgr. S. G., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 1, čl. 4, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 20 a čl. 21 Charty základných práv Európskej únie, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 4/2013 z 12. júna 2013, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 16/2012 z 5. septembra 2012, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. KRPZ-ZA-PMO1-84-011/2012 z 29. februára 2012 a disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 2/2012 z 10. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2013 doručená sťažnosť Ing. J. M., R. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. S. G., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv čl. 1, čl. 4, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 20 a čl. 21 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžd 4/2013 z 12. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 16/2012 z 5. septembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) č. KRPZ-ZA-PMO1-84-011/2012 z 29. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského riaditeľstva“) a disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „riaditeľ krajského dopravného inšpektorátu“) č. 2/2012 z 10. januára 2012 [ďalej aj „napadnutý disciplinárny rozkaz“ (od 1. januára 2013 došlo k zániku Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a práva a povinnosti prešli dňom zrušenia na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, pozn.)].

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou dopravnej nehody, a v tejto súvislosti bola (v tom čase služobne zaradená v stálej činnej službe vo funkcii referentka — špecialista oddelenia bezpečnosti cestnej premávky krajského dopravného inšpektorátu krajského riaditeľstva, pozn.) disciplinárnym rozkazom riaditeľa krajského dopravného inšpektorátu č. 2/2012 z 10. januára 2012 uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 7 % na dobu dvoch mesiacov v úhrnnej výške 165,48 €.

Proti napadnutému disciplinárnemu rozkazu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodlo krajské riaditeľstvo rozhodnutím č. KRPZ-ZA-PMO1-84-011/2012 z 29. februára 2012 tak, že odvolanie sťažovateľky ako bezdôvodné zamietlo a napadnutý disciplinárny rozkaz potvrdilo. Napadnuté rozhodnutie krajského riaditeľstva sťažovateľka napadla žalobou v rámci správneho súdnictva, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 S 16/2012 z 5. septembra 2012 tak, že ju zamietol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžd 4/2013 z 12. júna 2013, ktorým zmenil napadnuté rozhodnutie krajského riaditeľstva v spojení s napadnutým disciplinárnym rozkazom tak, že upustil od uloženia sankcie.

Sťažovateľka v sťažnosti formuluje svoje výhrady ku všetkým napadnutým rozhodnutiam. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka namieta, že najvyšší súd v ňom neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Poukazuje tiež na nepresnosti v napadnutom rozsudku, pričom v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v jeho texte sa spomína vodička A. T. (v skutočnosti malo ísť o J. T., pozn.), ktorá v právnej veci sťažovateľky vôbec nevystupuje. Sťažovateľka namieta tiež záver najvyššieho súdu o tom, že vodič F. nemal zrejme dostatočný odstup pred ním idúcim vozidlom alebo sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla, keďže pre takýto záver podľa jej tvrdenia neexistujú v administratívnom spise žiadne dôkazy, rovnako ani pre záver o tom, že vodička T. zastavila, vidiac vo svojom smere jazdy prekážku v inom vozidle, keďže v skutočnosti jej vozidlo stálo — parkovalo. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že dopravnú nehodu nezavinila, pritom zavinenie je nevyhnutné na uplatnenie zodpovednosti za priestupok. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd zasiahol do jej osobnostných práv svojím tvrdením o tom, že sa snažila a snaží zbaviť zodpovednosti za nedodržanie bezpečnej vzdialenosti od vozidla jazdiaceho pred ňou poukazovaním na spôsob jazdy J. T. a M. F. Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd v jej veci postupoval inak než v iných obdobných prípadoch, na ktoré poukázala vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pričom najvyšší súd sa s touto jej odvolacou námietkou vôbec nevysporiadal.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. základné práva a slobody sťažovateľky boli porušené podľa Čl. 12 ods. 1, 2; Čl. 16 ods. 2; Čl. 19; Čl. 46 ods. 1, 2; Čl. 47 ods. 3 ústavy a základné práva Európskej únie podľa Čl. 1; Čl. 4; Čl. 8 ods. 1, 2; Čl. 20; Čl. 21 charty rozsudkom Najvyššieho súdu v Bratislave sp. zn. 10 Sžd/4/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S/16/2012 a rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. KRPZ-ZA-PMO1-84-011/2012 v spojení s disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 2/2012.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu v Bratislave sp. zn. 10 Sžd/4/2013 z 12. júna 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S/16/2012 a rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. KRPZ-ZA-PMO1-84-011/2012 v spojení s disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 2/2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie s poukazom na § 246d O. s. p.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v úhrnnej sume 50.000,- €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv garantovaných ústavou a chartou napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutým rozhodnutím krajského riaditeľstva a napadnutým disciplinárnym rozkazom riaditeľa krajského dopravného inšpektorátu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému disciplinárnemu rozkazu odvolanie (čo aj urobila), o ktorom bolo oprávnené a povinné rozhodnúť krajské riaditeľstvo, ktoré o jej odvolaní rozhodlo napadnutým rozhodnutím z 29. februára 2012. Rozhodnutia správnych orgánov boli preskúmateľné súdom. Sťažovateľka využila svoje oprávnenie a žalobou v rámci správneho súdnictva doručenou krajskému súdu sa domáhala preskúmania právoplatných správnych rozhodnutí. O žalobe sťažovateľky bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý o nej rozhodol napadnutým rozsudkom z 5. septembra 2012, ktorý sťažovateľka napadla odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 12. júna 2013.

Právomoc krajského riaditeľstva rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému disciplinárnemu rozkazu, právomoc krajského súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľky o preskúmanie napadnutého rozhodnutia krajského riaditeľstva a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu v posudzovanej veci vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a charty rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 4/2013 z 12. júna 2013

Podstatou námietok sťažovateľky je tvrdenie, že ona dopravnú nehodu nezavinila, a preto nemala byť rozhodnutiami správnych orgánov uznaná za vinnú zo spáchania priestupku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

„Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd SR ako súd odvolací zistil, že správne orgány aplikovali správne, dostatočne a vyčerpávajúco najmä ustanovenia zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov na zistenia a právne posúdenie skutkového stavu veci, nie však na uloženie sankcie.

Vyčerpávajúcim spôsobom a precízne vypočuli všetky osoby, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom zúčastnili na predmetnej dopravnej nehode a teda mohli poskytnúť informácie o jej priebehu, pokiaľ to malo význam na zistenie a posúdenie skutku.

Z tohto pohľadu je nespochybniteľné, že akokoľvek sa žalobkyni javí nesprávny jazdný manéver vodičky A. T., skutočnosťou ostáva, že táto zastavila vidiac v svojom smere jazdy prekážku v inom vozidle, ktoré dovedy jazdilo pred ňou. Vzhľadom na spôsob, akým vyhodnotila situáciu a volila zastavenie vozidla, čo mohla a neporušila tým žiadny právny predpis, ani povinnosť, ani zákaz stáť či zastavenia, keďže išlo o zastavenie vyvolané situáciou v cestnej premávke a nie parkovanie, vozidlo vodiča M. F. idúce za ňou prinútila prudko brzdiť, keďže i ten nemal zrejme dostatočný odstup od pred ním idúceho vozidla alebo sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla. Podstatné z pohľadu následkov je, že sa mu podarilo zabrzdiť a nespôsobiť na vozidle A. T. škodu. To sa však nepodarilo žalobkyni akokoľvek sa snažila a snaží zbaviť sa zodpovednosti za nedodržanie bezpečnej vzdialenosti od vozidla jazdiaceho pred ňou poukazovaním na spôsob jazdy A. T., či M. F., podstatné z hľadiska zistenia skutkového stavu i posúdenia skutku je, že ona so svojim vozidlo nestačila zbrzdiť a narazila do vozidla vodiča M. F. idúceho pred ňou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, spravujúc sa citovanými ustanoveniami zákonov, konštatujúc zistený skutkový stav rovnako ako krajský súd nezistil pochybenie v konaní správnych orgánov, keď zisťovali príčinu dopravnej nehody ako podkladu pre výrok rozhodnutia o priestupku.

Z administratívneho spisu a záznamu o dopravnej nehode vyplýva jednoznačné konštatovanie, že príčinou dopravnej nehody bola žalobkyňa, ktorá porušením citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 ZCP nestačila svoje vozidlo zabrzdiť v bezpečnej vzdialenosti od vozidla, ktoré išlo pred ňou a narazila do neho.“

Z napadnutého disciplinárneho príkazu rozhodnutia vyplýva, že priebeh kolízneho deja bol takýto:

Vodič A. K. zastavil svoje vozidlo R... pri rodinnom dome č. 2 tak, že časťou vozidla stál na chodníku a časť vozidla zasahovala do krajnice a pravého jazdného pruhu v smere od Žiliny do Rajeckých Teplíc. Potom, ako ostal s vozidlom stáť v smere od Žiliny do Rajeckých Teplíc, ho obišlo motorové vozidlo nezistenej značky a evidenčného čísla,

následne sa pozrel do ľavého spätného zrkadla, či môže bezpečne vystúpiť. Keďže videl vozidlá prichádzajúce v smere od Žiliny v dostatočnej vzdialenosti — cca 50 metrov, tak z vozidla vystúpil a popred prednej časti vozidla smeroval k rodinnému domu č. 2, kam išiel na návštevu. Následne sa vozidlo Š..., ktoré viedla vodička J. T. smerom od Žiliny do Rajeckých Teplíc, približovalo k odstavenému vozidlu R... Vodička T. spozorovala vpravo na kraji cesty odstavené vozidlo R..., v ktorom sa nachádzal vodič, pričom z jeho pohybu usúdila, že bude z vozidla vystupovať. Potom, ako sa na vozidle otvorili dvere, vodička T. ešte viac spomalila svoje vozidlo a pretože sa považuje za opatrnú vodičku a v protismere išlo nákladné motorové vozidlo a nechcela sa tlačiť k stredovej čiare, tak radšej úplne zastavila vozidlo. Za vozidlom, ktoré viedla J. T., prichádzalo v smere od Žiliny do Rajeckých Teplíc vozidlo Š..., ktoré viedol vodič M. F. Tento spozoroval, že vozidlo Š..., ktoré jazdilo pred jeho vozidlom, pred rodinným domom č. 2 spomalilo a zastavilo v strede jazdného pruhu. Keďže v protismernom jazdnom pruhu bola hustá premávka, obídenie vozidla Š... nebolo možné, musel vodič M. F. svojím vozidlom zastaviť v jazdnom pruhu. Potom, ako M. F. s vozidlom úplne zastavil, sledoval situáciu v cestnej premávke a v spätnom zrkadle videl, ako sa na zadnú časť jeho vozidla rúti za ním idúce zelené vozidlo značky Š..., ktoré viedla sťažovateľka, pričom jej vozidlo následne zozadu narazilo do vozidla vodiča M. F.

Správne orgány z takto ustáleného skutkového deja dospeli k záveru, že v danom prípade išlo o jazdu v kolóne vozidiel jazdiacich v rovnakom jazdnom pruhu, kde vodič je povinný za vozidlom pred ním dodržiavať takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič pred ním zníži rýchlosť jazdy, prípadne zastaví. S touto bezpečnou vzdialenosťou úzko súvisí dĺžka dráhy pred zastavením vozidla tak, aby nedošlo ku kolíznej situácii, zrážky za sebou idúcich vozidiel pri vybočení, náhlom zabrzdení a podobne. Táto dráha pre zastavenie vozidla je tvorená dvoma údajmi – reakčnou dráhou a vlastnou brzdou dráhou. Reakčná dráha je dráha, ktorú vodič prejde s vozidlom od okamžiku rozpoznania kritickej situácie, spracuje ju a začne brzdiť. Tento čas – reakčný čas sa vo všeobecnosti udáva asi za jednu sekundu, závisí od rýchlosti reakcie vodiča. V tom čase sa však vozidlo pohybuje nezmenenou rýchlosťou. Až potom sú aktívne brzdy a nastáva vlastná brzdová dráha, ktorá závisí od počiatkovej rýchlosti, ale aj na

vonkajších podmienkach a vlastnostiach vozidla pri brzdení. Je nesprávny predpoklad u vodičov, ktorí si myslia, že dokážu reagovať, brzdiť a úplne zastaviť vozidlo v rovnakej vzdialenosti ako vozidlo pred nimi. To je dôvod, prečo vodiči jazdiaci v nebezpečnej vzdialenosti od vozidla nemôžu vozidlo dostatočne včas ubrzdiť, keď uvidia brzdové svetlo vozidla pred sebou, pretože tento vodič už má za sebou čas potrebný na uvedomenie si rizika (reakčný čas).

Na základe uvedených skutkových zistení správne orgány dospeli k záveru, že sťažovateľka svojím konaním porušila § 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), podľa ktorého vodič je povinný za vozidlom idúcim pred ním dodržiavať takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič vozidla jazdiaceho pred ním zníži rýchlosť jazdy alebo zastaví. Konanie sťažovateľky vyhodnotili ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, keďže podľa ich záveru svojím konaním porušila všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v dôsledku ktorého vznikla dopravná nehoda.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Po preskúmaní listinnej dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky smerujúce proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu nie sú dôvodné. Z obsahu jeho odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd si osvojil skutkový stav ustálený správnymi orgánmi, podľa ktorého vodička T. zastavila svoje motorové vozidlo Š..., vidiac vo svojom smere jazdy prekážku, ktorou bolo vozidlo R... A. K., následne za vozidlom vodičky T. zastavilo vozidlo Š... vodiča M. F., do ktorého narazila sťažovateľka jazdiaca na vozidle Š... Pokiaľ ide o zavinenie, najvyšší súd dospel v súlade so záverom správnych orgánov k záveru, že sťažovateľka porušila § 17 ods. 1 zákona o cestnej premávke, keďže nedodržala bezpečnú vzdialenosť za vozidlom idúcim pred ňou a táto skutočnosť mala za následok vznik kolízneho deja.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia právnych predpisov podstatné pre posúdenie veci ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu požadovaným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať za arbitrárny.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanej nepresnosti napadnutého rozsudku spočívajúcej v nesprávnom uvedení mena vodičky T. (A., hoci správne má byť J., pozn.) ústavný súd konštatuje, že ide nepochybne o zrejmu chybu v písaní, t. j. také pochybenie, ktoré nemôže dosahovať intenzitu, na základe ktorej by bolo reálne možné vysloviť v meritórnom rozhodnutí porušenie sťažovateľkou označených základných práv.

K námietke sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd v jej veci postupoval inak než v iných obdobných prípadoch, na ktoré poukázala vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pričom tento odklon najvyšší súd nijakým spôsobom nevysvetlil, ústavný súd (po oboznámení sa s odvolaním sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu) poznamenáva, že vo svojom odvolaní poukazovala v zásade na dve skupiny rozhodnutí najvyššieho súdu.

Jedna skupina sa týkala rozhodnutí najvyššieho súdu, v ktorých bol uplatnený právny názor, podľa ktorého od vodiča motorového vozidla nemožno vyžadovať, aby pri vlastnom dodržiavaní pravidiel cestnej premávky pravidelne predvídal i také okolnosti, ako je porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, najmä za situácie, keď on počas jazdy tieto pravidlá dodržiava.

Podľa názoru ústavného súdu neexistuje príčinná súvislosť medzi právnou vecou sťažovateľky a právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v sťažovateľkou citovaných rozhodnutiach, keďže v právnej veci sťažovateľky nedospeli správne orgány a ani všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva k záveru, že by niektorý z vodičov – s výnimkou sťažovateľky, porušil pravidlá cestnej premávky.

Druhá skupina citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu sa týkala problematiky riadneho zistenia skutkového stavu s poukazom na odstraňovanie rozporov medzi výpoveďami obvineného z priestupku a svedkov, ako aj preukazovanie hodnovernosti

svedkov. Ani tieto rozhodnutia najvyššieho súdu nie sú podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné na vec sťažovateľky.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a charty neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľkou označené základné práva podľa charty nie sú na jej vec aplikovateľné, a to s prihliadnutím na čl. 51 ods. 1 charty, podľa ktorého sú jej ustanovenia pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie, a rovnako s poukazom na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod č. 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. júna 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. júna 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. decembra 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493).

Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

V judikatúre Súdneho dvora Európskej únie sa uvádza: „... je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. apríla 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenie charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroja výkladu a v konečnom dôsledku aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená.

V okolnostiach posudzovanej sťažnosti vec sťažovateľky (preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rámci V. časti Občianskeho súdneho poriadku, pozn.) nemožno subsumovať do žiadnej oblasti, v rámci ktorej dochádza k vykonávaniu práva Európskej únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Európskej únie (rozsudok z 13. júla 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva Európskej únie (rozsudok z 18. júna 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že tu ide o existenciu materiálneho pravidla práva Európskej únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. marca 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013